

TEMPS ERA TEMPS

Si tots fossin així

VÍCTOR ALBA

Aquest és l'últim article del nostre mestre i company Víctor Alba, que va morir dilluns passat. Com que sempre va repudiar les cerimònies, només ens queda desitjar-li: salut, camarada!

Hi ha una munió d'editorials. Gairebé totes muntades com a empreses. Moltes publiquen tot allò que els sembla que pot vendre's i donar-los beneficis. És perfectament lícit, sobretot si no es pensa en la quantitat d'arbres que es destrueixen, aquí o en altres llocs, per fabricar paper (encara que em penso que ara una gran part del paper que es consumeix es fabrica partint de les deixalles, sobretot en els països en què els ciutadans tenen més consciència ecològica i no remuguen quan es munten deixalleries transformadores).

Anem al gra. Hi ha també editorials, menys acaparadores de mercat, que tenen uns objectius diguem-ne ideològics. En general es tracta de fundacions –els anarquistes hi són molt aficionats–. Però n'hi ha d'altres que són editorials de dretes o d'esquerres o del que sigui –sobretot ara que dretes i esquerres són cada cop més el que sigui–. Avui voldria parlar-vos d'una editorial que, a primera vista, sembla que hauria de ser d'aquestes *ideològiques*, les edicions de l'Abadia de Montserrat, que dirigeix Josep Massot i Muntaner i que ha portat a terme una gran feina per fer conèixer els esdeveniments de la Guerra Civil a les Balears. Acabo de rebre un paquet dels seus llibres recents. En trio tres de destacats.

Un és *La guerra dels matiners a Catalunya (1846-1849)*, de Robert Vallverdú i Martí. Un episodi poc conegut de la nostra història, una revolta popular seguida d'una crisi econòmica i dinàstica espanyola.

L'altre és les memòries de Marià Rubió i Tudurí, *Barcelona, 1936-1939*. Rubió era diputat a Corts per Esquerra Republicana de Catalunya. El 1938 marxà a França i escrigué aquesta anàlisi del que ell veia com el *desori* a Catalunya, degut, deia, als anarquistes i comunistes, punt de vista personal, crític –del qual tampoc no se salva Companys–. Tant li fa que el lector hi estigui o no d'acord. Un punt de vista que molts compartien sense dir-ho.

Un tercer llibre –un volum de 800 pàgines, a càrrec de Maria Capdevila com a organitzadora i desxifradora, conté les *Cartes de l'exili*, d'Antoni Rovira i Virgili. Crític, també, de moltes coses. Jo tinc una especial simpatia per Rovira i Virgili, no solament perquè va saber posar al seu lloc dintre de les ciències polítiques el nacionalisme, tots els nacionalismes, sinó perquè era sord ja de jove, quan no hi havia aparells perfeccionats com els que haig d'emprar jo.

Tres llibres sobre moviments i persones que no eren especialment creients, publicats per una editorial sostinguda per una orde monacal de creients. No us diu res, això? A mi, que no sóc creient, em diu molt, molt que podria resumir amb una frase: tant de bo tots sabessin mostrar interès actiu per tot, indiferentment de si és cosa de creients o no, i també els no creients que sabessin apreciar i prendre exemple d'aquesta imparcialitat, aquest aferrar-se a la realitat històrica d'uns creients –ben poc abundants en la Conferència Episcopal, com sabeu– per damunt de les seves creences.

Repeteixo: tant de bo que tots fossin així.

ENIGMÍSTICA

'L'auca del senyor Stop'

MÀRIUS SERRA

MariusSerra@verbalia.com

 Un bon dia, mentre camina pel carrer	 Veu una dona endormiscada	 Sent un desig ardent	 L'adrenalina li comença a circular	 Es llança	 Primer la convido a un cafè	 Després a un bon restaurant	 Se'n va de viatge
 S'ho munten tan bé que tot els ve rodol	 Ella li porta a casa	 Ella li diu que pren la píndola	 Lavors veu el llibre i s'hi entria	 Ara obre una cama	 Ara l'altra	 I ara totes dues	
 Ella reacciona immediatament	 Atribolat, la penetra	 Hi entra i en surt, en surt i hi entra	 Descobreix que ella no és verge	 I li suggereix altres postures	 Ella li diu que no	 Mentre li demana que vagi més de pressa	
 I fa lola mena de comentaris sobre la seva datació	 Just quan ja les veiem de tots colors	 Li crida l'ello	 No l'he dit la veritat	 No prenc la píndola	 Però ell ja ha perdut el control	 He arribat a un punt de no retorn	
 Nou mesos després, ella el troba	 És a l'hospital	 Acaba de tenir bessonada	 Ella s'enfonsa	 Es voldria morir	 Conclusió	 Si no vols embarassar	 Posa-te'l, posa-te'l

La nova cultura popular circula per Internet en format pdf, jpg, mp3 o simplement txt. Són tantes les facècies internautiques que circulen sobre el *Prestige*, la guerra o el Barça que durant les primeres dècades d'aquest segle

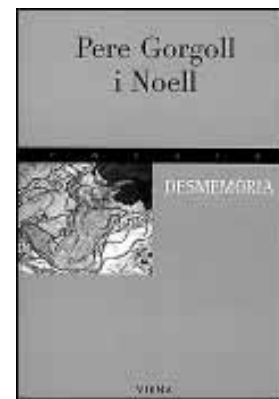
XXI hauran de sortir èmuls d'Amades (o de Serra i Boldú) per fixar un nou *Costumari* digital. És per això que avui l'article és un jpg. Hi proposo una versió catalana per a l'auca viària anònima que circula per la xarxa en espanyol. Tots els senyals de trànsit existeixen i,

naturalment, permetrien altres relats menys esquemàtics. Des d'ahir dimecres el fitxer d'aquesta *Auca del senyor Stop* està disponible a Internet per si voleu fer algun altre relat amb els senyals de trànsit. L'adreça és www.verbalia.com i la secció es diu *El que hem de veure*.

L'APARADOR

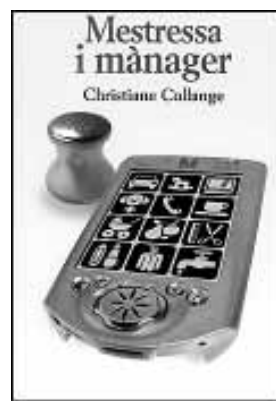
Jorge Urrutia (editor), *Primeros poemas de Juan Ramón Jiménez*. Point de Lunettes. Sevilla, 2003.

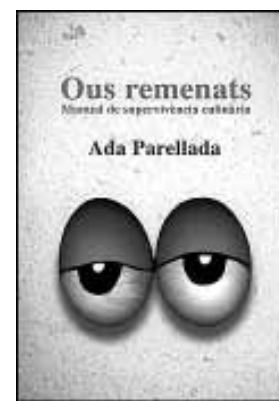
Pere Gorgoll i Noell, *Desmemòria*. Viena. Barcelona, 2003.

Aquest llibre inaugura la col·lecció *Los libros perdidos*, creada per la revista literària *Los Papeles Mojados de Ríoseco* i l'editorial Point de Lunettes. El recull està format per poemes escrits per l'autor de *Platero y yo* entre el 1895 i el 1900.

Amb aquest poemari, el filòleg Pere Gorgoll (Amer, 1962) va guanyar el premi Joan Llacuna Ciutat d'Igualada 2002. També és autor de *George Harrison o la silenciosa mística del beatle invisible*, premi Recull de retrat literari que vam publicar en les pàgines d'aquest suplement.

Christiane Collange, *Mestressa i mànager*. Traducció de Maria Llopis. Pòrtic. Barcelona, 2003.

Ada Parellada, *Ous remenats. Manual de supervivència culinària*. Dèria Editors. Barcelona, 2003.

No hi ha cap activitat humana que no requereixi una direcció general. Això és el que es planteja Collange, periodista i mare de família nombrosa, amb aquest "curs d'organització de la vida quotidiana" dirigit a dones treballadores.

Receptari biogràfic de ficció escrit per un dels membres de la nissaga hostalera Parellada de Granollers. La protagonista mira de resoldre situacions com ara trobar-se la nevera buida en arribar a casa i haver d'improvisar un sopar.

Joan Ridao, *De l'autonomia a la sobirania*. Mediterrània. Barcelona, 2003.

Johann Baptist Metz, *Camins i canvis de la teologia política*. Traducció de Josep Castanyé. Cruïlla. Barcelona, 2003.

Amb el subtítol *Estratègies d'impuls de l'autogovern*, Joan Ridao, advocat i diputat al Parlament de Catalunya des del 1995 per ERC, es planteja la situació d'un Estat plurinacional que es resisteix a reconèixer la seva condició política. El pròleg és del també polític Carlos Garaikoetxea.

Metz és teòleg, filòsof i un dels referents de la teologia política del segle XX. Aquest llibre neix de les conferències que va pronunciar a la segona edició de l'Aula Joan Maragall. Metz proposa un programa cristià per a l'era de la globalització.